

8.

Noční návštěva

BYLA HLUBOKÁ NOC a dům byl ponořený do tmy, když před ním zaparkoval. Vypadal opuštěně a prázdně, za okenicemi nebylo vidět žádné světlo. Tam nahoře na železničním náspu vlaky dál pomalu jezdily po výhybkách, skřípaly a kývaly se, když projely kolem. Servaz cítil, jak mu naskočila husí kůže.

Jako pokaždé, když sem přijel, seděl za volantem a pozoroval prázdné prostranství, skladiště pokryté graffiti a velkou osamělou budovu.

Nic se nezměnilo. A přesto se změnilo všechno. V něm. Jako v té slavné Hérakleitově větě už nebyl tím mužem, který sem před dvěma měsíci přijel poprvé. Napadlo ho, jestli si kolegové zítra těch změn všimnou, až po dvou měsících nepřítomnosti poprvé dorazí do práce.

Otevřel dveře a vystoupil z auta.

Nebe bylo jasné a prázdné prostranství ozářil měsíc. Kaluže vyschly a vypařily se. Všude vládl klid, když si člověk odmyslel vzdálené zvuky města a projíždějících vlaků. Rozhlédl se. Byl sám. Vysoký strom vrhal svůj znepokojující stín na fasádu. Cítil, jak se ho zmocňuje nervozita. Vykročil k zahradě před domem

NOC

a strčil do branky, která se se skřípotem otevřela. Kde je pitbul? Bouda tam pořád stála, ale konec řetězu ležel nehnutě na zemi zkroucený jako had. Zvíře pravděpodobně utratili.

Vydal se mezi uschlými rostlinami ke dveřím, vystoupal nahoru po schodech a zazvonil. Slyšel, jak se zvuk zvonku rozléhá prázdnými místnostmi, ale nic se ani nehnuło. Žádná odpověď... Položil ruku na kliku a zmáčkl ji. Zamčeno. Co se stalo s Jensenem? Stehlin říkal něco o rehabilitaci a o lázních. Vážně? Ten chlap znásilnil a zabil a teď se nechá masírovat jemnými rukama a koupe se v perličkové lázni? Servaz se znovu rozhlédl. Nikde nikdo. Vytáhl z kapsy kabátu svazek asi deseti klíčů zabalených ve špinavém hadru. Říkalo se jim „paklíče“ a používali je zloději k vyháčkování zámků. Ilegální domovní prohlídce se říkalo „mexická“. Už si tenhle druh sportu vyzkoušel v domě kosmonauta Léonarda Fontaina při jiném vyšetřování. *Ještě jsem se z toho nelegálního činu pořádně nevzpamatoval.*

Zrezivělý zámek mu dlouho neodolával. Uvnitř pořád panoval zápach kočičí moče, tabáku a stáří. Žárovku na chodbě ještě nikdo nevyměnil a Servaz musel hledat jiný vypínač, aby v té tmavé jeskyni rozsvítil světlo. Přejel rukou po zdi vlevo za dveřmi a nahmatal ho. Od toho večera se v obýváku nic nezměnilo, dokonce i hromada polštářů na rozestlané posteli a stojan na infuzi byly na svém místě, jako kdyby se matka měla zítra vrátit. Samozřejmě už jako kostra. Na posteli pořád zůstával otisk jejího těla.

Servaz se zachvěl.

Možná se skutečně vrátí, teď když je její zvrhlý syn zase na svobodě?

BERNARD MINIER

Šel do obývacího pokoje. Co hledá? Jaký důkaz tady chce najít? Začal prohledávat zásuvky nočního stolku. Nic kromě papírů a trochu fetu zabaleného v alobalu. Podíval se na monitory postavené na velkém psacím stole. Možná je odpověď ukrytá v počítačích, ale na to není odborník. Nebyl takový *geek* jako Vincent. A nepřipadalo v úvahu zavolat techniky, aby z počítačů vyndali pevné disky. Náhodně jeden z počítačů zapnul. Okamžitě po něm požadoval heslo. *Do prdele...*

Zvenčí se ozval zvuk motoru.

Přijelo auto. Slyšel, jak zastavilo, jak motor zhasl a jak klapla dvířka. *Zastavilo na tom volném prostoru.* Okenice byly zavřené, Servaz neměl žádnou možnost zjistit, co se venku děje. Mužské hlasy. Zdálo se mu, že je mu jeden z nich povědomý, a okamžitě se napnul jako pružina. Policista z kriminálky. Někdo se evidentně rozhodl zahájit vyšetřování.

Zhasl všechna světla a v naprosté tmě se rozběhl k zadním dveřím. Kolenem se praštil o kus nějakého nábytku. Bolestí se ušklíbl. Zamčeno! Do hajzlu! Neměl čas vyháčkovat zámek. Kroky se blížily k domu. Servaz proběhl chodbou, vešel do jednoho z pokojů, rozsvítil, otevřel okno a pak okenici. Už se chystal vylézt ven, když strnul na místě. Určitě si poznamenali jeho poznávací značku.

Zavřel okno a vrátil se do obývacího pokoje. Slyšel, jak zvoní. Snažil se umlčet bušení srdce a už se chystal, že nedbale prohodí cosi jako „nazdar, chlapci“, když kroky sestoupily po schodech a vzdalovaly se. Evidentně nešlo o domovní prohlídku. Poslouchal vzdalující se motor. Ještě chvíli čekal s bušícím srdcem v naprosté tmě a teprve potom vyšel ven.

KIRSTEN A MARTIN

9.

Ještě byla tma

V PONDĚLÍ RÁNO VYSTOUPIL Z METRA na stanici Canal du Midi ještě za tmy. Přešel náměstí a prošel mezi zaměstnanci bezpečnostní služby v neprůstředných vestách, kteří od událostí, k nimž došlo 13. listopadu 2015 v Paříži, střežili vchod do budovy. Za prosklenými dveřmi zamířil doleva k výtahům. Ještě tu nestála fronta žalujících a lidí od příjmu, ale zanedlouho sem dorazí.

Toulouse bylo město, které vylučovalo delikventy, jako když žlázy vylučují hormony. Pokud univerzita byla mozkiem, radnice srdcem a ulice tepnami, policie představovala játra, ledviny a plíce... Stejně jako jmenované orgány i ona zajišťovala rovnováhu organismu tím, že filtrovala škodlivé látky, eliminovala eventuelní toxické substance a provizorně skladovala jisté nečistoty. Neopravitelný odpad posílala do kriminálu nebo ho vracela na ulici, jinak řečeno do útrob města. Samozřejmě se jí stávalo, stejně jako všem orgánům, že přestala fungovat.

Servaz, nepříliš uklidněný svými analogickými úvahami, zamířil chodbou k ředitelně. Stehlin mu zavolal předcházející večer. Zeptal se ho, jestli se cítí dost silný na to, aby čelil útoku. V neděli. Servaze to překvapilo.

BERNARD MINIER

Necítil se připravený vrátit se do terénu, i když věděl, že to bude muset udělat, aby skryl změny, které se v něm odehrály, a aby nemusel nikomu vyprávět, co se mu v kómatu stalo. Ani o těch zvláštních změnách nálady, kdy plynule přecházel od euforie ke smutku a opačně. A už vůbec ne o tom, co mu řekl kardiolog: „To nepřipadá v úvahu. Posadte se na zadek v kanceláři, jestli vám to srdce velí, ale zakazuji vám, opakuji, zakazuji vám cokoliv, co by váš orgán namáhalo! Je ještě příliš křehký. Jste necelé dva měsíce po operaci, nezapomínejte na to!“

Nicméně Stehlinova potřeba okamžitě ho vidět Servaze poněkud překvapila.

V prázdných chodbách se vznášela vůně kávy a policisté, kteří teprve přišli nebo ještě neodešli, nedělali žádný hluk, jako kdyby jim v tak brzkou ranní hodinu nepsaný zákon zakazoval mluvit nahlas, provádět jakékoliv výstřelky nebo nehoráznosti. Tu a tam svítily lampičky vydávající mdlé světlo, dveře kanceláří byly hermeticky zavřené a až do chodby byl slyšet déšť dopadající na okenní parapety. Všechno se pro něj najednou vrátilo o dva a půl měsíce zpátky, jako kdyby tahle mezihra trvala jen jediný den. Všechno důvěrně znal, jako třeba odpadkové koše zavěšené na stěnách. Ve skutečnosti to byly balistické nádoby naplněné pískem a kevlarem. Policisté, vracející se ze služby tady museli vybit zbraň a přesvědčit se, že v hlavní nezůstal jediný náboj, aby nedošlo k nehodě. Jenomže většina policistů z kriminálky neuznávala autority a nebylo nic výjimečného zaslechnout, jak si někdo v kanceláři hraje se zásobníkem.

Servaz zabočil doprava, prošel protipožárními dveřmi, které zůstávaly v zimě i v létě otevřené, kolem kožených pohovek v předpokoji a zaklepal na ředitelovy dveře.

NOC

„Vstupte!“

Zmáčkl kliku a vešel. Okamžitě se na něj upřely dva páry očí. První pár patřil diviznímu komisaři Stehlinovi, druhý světlovlasé ženě, kterou neznal. Seděla v křesle naproti Stehlinovi, otočila se a přes rameno se na něj podívala. Byl to chladný, analytický, profesionální pohled. Servaz měl nepříjemný pocit, že ho rozpitvává. *Policajtko*, řekl si. Neusmívala se. Nevyvinula žádnou snahu, aby vypadala sympaticky. Polovinu obličeje jí osvětlovala lampa, druhá zůstávala ve stínu.

Všechno ve výrazu její tváře svědčilo o rozhodnosti. Napadlo ho, jestli to trochu nehraje. Z jiného oddělení? Z administrativy? Celnice? Prokuratura? Nová síla? Oba vstali, ona si přitom stáhla dolů sukni. Měla na sobě tmavomodrý kostýmek, jehož sukně až příliš těsně obepínala boky, světlešedý šátek na bílé halence s perleťovými knoflíky a na nohou černé lesklé lodičky. Černý kabát s velkými knoflíky ležel na vedlejším křesle.

„Jak se cítíš?“ zeptal se Stehlin. Obešel psací stůl a vyrazil mu naproti. Prošel kolem velkého sejfu, do něhož ukládal citlivé materiály, a neubráníl se pohledu na Servazovu hrud. „Cítíš se akceschopný? Co ti řekli lékaři?“

„V pořádku. Co se děje?“

„Vím, že je to trochu narychlo. Nemůžu tě hned poslat do terénu, Martine, to si jistě uvědomuješ. Do práce se zapojíš postupně. Ale dnes ráno tě tady potřebuju...“

Upřel na Servaze pohled a pak se poněkud teatrálně otočil k přítomné ženě. Mluvil potichu, jako kdyby byli ještě v nemocnici a jako kdyby ho nechtěl unavit, nebo jako kdyby časná ranní hodina sváděla k šepotu a diskrétnosti.

BERNARD MINIER

„Martine, tohle je Kirsten Nigaardová z norské policie. Z Kriposu, což je jednotka zabývající se nejzávažnějšími kriminálními případy. Kirsten Nigaardová, tohle je major Martin Servaz z toulouské kriminální brigády.“

Poslední větu pronesl anglicky. Takže se jedná o nějaký delikátní případ? Norská policistka v Toulouse! Co dělá tak daleko od domova? Všiml si, že má na bradě velké mateřské znaménko.

„Dobrý den,“ řekla s lehkým přízvukem.

Opětoval pozdrav a stiskl ruku, kterou mu podala. Využila toho a upřela mu do očí svůj ledový pohled. Znovu cítil, jak si ho měří, hodnotí a odhaduje. Napadlo ho, co vidí v souvislosti všech změn, které v něm nastaly.

„Posaď se, Martine. Budu mluvit anglicky, jestli ti to nevádí,“ upozornil ho Stehlin a vrátil se za psací stůl.

Měl v obličeji nezvykle zamyšlený výraz. Možná se tak tvářil v přítomnosti zástupkyně norské policie (jakou má hodnost, to Stehlin neřekl), aby si nemyslela, že francouzská policie bere věci na lehkou váhu.

„Nejdřív jsme dostali z Norska žádost o informace přes Sco-pol, na kterou jsme zareagovali (Le Service de coopération technique internationale se sídlem v Nanterre; zajišťovala spojení mezi Europolem, evropskými policiemi a francouzskými služebnami). Pak přišla žádost od norské justice o vzájemnou spolupráci. Kirstenin šéf z Kriposu mi zároveň zavolal a telefonicky a e-mailem jsme se dohodli na způsobu, jak bude tato spolupráce probíhat.“

Servaz přikývl. Byl to obvyklý postup při vyšetřování mezinárodních případů.

NOC

„Nevím, jak začít...“ pokračoval Stehlin a pohledem těkal od Servaze ke světlovlasé ženě. „Je dost... *neuvěřitelné*, co se stalo. Důstojník Nigaardová patří k osloské policii, ale pověřili ji případem v Bergenu (Servazovi připadal Stehlinův anglický přízvuk ještě směšnější než ten jeho). Bergen leží na západě Norska,“ považoval Stehlin za nezbytné dodat. „Druhé největší město v zemi...“ Vrhel pohled na norskou policistku, ale ta to nepotvrdila ani nevyvrátila. „Došlo tam k vraždě... Obětí byla mladá žena, která pracovala na ropné plošině v Severním moři...“

Stehlin si odkašlal, jako by měl v krku knedlík. Pohledem vyhledal Martina a ten okamžitě zpozorněl. Myšlenka mu proletěla myslí jako raketa. Tak proto chtěl Stehlin, aby přišel. Ne proto, že by byl případ delikátní, ale protože se *týkal přímo jeho!*

„Důstojnice Nigaardová se tam vypravila, protože v kapse oběti našli... ehm... papírek s jejím jménem,“ pokračoval ředitel, aniž se na ženu podíval. „Jeden z dělníků se na plošinu nevrátil. V jeho kabině našla důstojnice Nigaardová fotografii pořízenou teleobjektivem,“ dodal a tentokrát upřel pohled na Servaze.

Servazovi se zdálo, jako by s nimi všemi manipuloval nějaký bůh jako s marionetami, který tahal za neviditelné nitky. Stín, jehož jméno Servaz uhodl dokonce ještě předtím, než bylo vysloveno, a o němž věděl, že ho uvrhne do temnot.

„Na té fotce jsi ty, Martine,“ řekl Stehlin a přistrčil fotografii k němu. Vzhledem k tomu, jak vypadaly stromy a světlo, byla evidentně pořízena už před nějakou dobou. Stehlin na chvíli zmlkl a pak pokračoval: „Byla tam taky fotografie čtyř nebo pětiletého dítěte. Na rubu fotky bylo napsáno Gustav. Předpokládáme, že se jedná o jeho křestní jméno.“

BERNARD MINIER

GUSTAV.

Jméno explodovalo Servazovi v uších jako odjištěný granát.

„Tyhle fotky jsme našli při vyšetřování našeho případu,“ přidala se Kirsten anglicky hlasem, jenž byl melodický a zároveň zastřený a chraplavý. „Díky té fotce jsme se dostali až sem. Nejdřív jsme identifikovali slova ‚policejní komisařství‘ ve francouzštině. Pak nám vaše ministerstvo vnitra sdělilo, o které... *politistasjonen*... ehm, komisařství se jedná... A tvůj... šéf tě... ehm... identifikoval.“

Proto mi volal v neděli, pomyslel si Servaz s bušícím srdcem.

Zadržel dech a prohlédl si fotografii. Mozek je pozoruhodný počítač. Nikdy se neviděl z tohoto úhlu, dokonce ani v zrcadle, ale stačil zlomek vteřiny, aby se poznal.

Fotografie byly pořízeny teleobjektivem. Ráno, v poledne, večer... když vycházel z domova nebo z komisařství... nastupoval do auta... vcházel do knihkupectví... kráčel po chodníku... obědval na terase na náměstí u Kapitolu... a dokonce v metru a na parkovišti v centru města ho pořád někdo z dálky mezi auty sledoval...

Odkdy? Jak dlouho?

Otázky do sebe narážely.

Stačilo prohlédnout si fotku, aby pochopil, že ho někdo sledoval jako stín, byl mu v patách, že ho pozoroval a pronásledoval. Ve dne v noci, pořád.

Na okamžik měl pocit, že mu něčí ledové prsty přejely po zátylku. Stehlinova kancelář byla velká, ale jemu se najednou zdála malá a dusící. Proč nerozsvítili zářivky? Byla tam tma.

Zvedl zrak k oknu, za nímž se začalo šířit šero. Instinktivně položil ruku na levou stranu hrudi. Jeho gesto Stehlinovi neuniklo.

NOC

„Martine, jsi v pořádku?“

„Ano. Pokračuj.“

Nemohl se nadechnout. Ten stín, jenž ho sledoval, měl jméno. Jméno, na které se pět let snažil zapomenout.

„V kabině a v příslušenství jsme odebrali vzorky DNA,“ pokračoval Stehlin nejistě. Servaz věděl, že ho pečlivě pozoruje. „Zdá se, že člověk, který tam bydlel, ji pravidelně uklízel. Ale ne dostatečně. DNA ho odhalila. Jak víš, věda v této oblasti velmi pokročila.“

Ředitel si znovu odkašlal a pak se na Servaze upřeně zadíval.

„Zkrátka, Martine, zdá se, že norská policie našla stopu... Juliana Hirtmanna.“